

Sygn. akt II Ka 293/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

9 listopada 2018 r.

Sąd Okręgowy w Koninie Wydział II Karny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Waldemar Cytrowski- spr.

SSO Robert Rafał Kwieciński

SSO Marek Ziółkowski

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Sobieraj

przy udziale Krzysztofa Dębskiego Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Ostrowie Wielkopolskiej

po rozpoznaniu 9.11.2018 r.

sprawy **J. B. (1)**

oskarżonego o przestępstwa z art. 59 ust. 1 i 62 ust. 1 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Koninie z 12.07.2018 r. sygn. akt II K 517/16

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że przyjmuje, iż przypisane oskarżonemu w punkcie II przestępstwo stanowi wypadek mniejszej wagi z art. 59 ust. 3 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i na podst. art. 66§1 i 2 kk i art. 67 §1 i 3 kk warunkowo umarza wobec oskarżonego J. B. (1) postępowanie karne o przypisane mu w punktach I i II zaskarżonego wyroku przestępstwa z art. 62 ust. 1 i art. 59 ust. 3 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na okres 2 lat próby oraz orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 2.000 (dwóch tysięcy) zł.

2. Utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy w pozostałej części.

3. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa za postępowanie odwoławcze wydatki w kwocie 50 zł i opłatę za obie instancje w kwocie 100 zł.

Robert Rafał Kwieciński Waldemar Cytrowski Marek Ziółkowski

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Koninie wyrokiem z 12.07.2018 r. w sprawie o sygn. akt II K 517/16 uznał oskarżonego J. B. (1) za winnego popełnienia przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to skazał go na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności. Uznał go również za winnego popełnienia przestępstwa z art. 59 ust. 1 ww. ustawy i za to skazał go na karę roku pozbawienia wolności. Na podst. art. 85 § 1 i 2 kk i 86 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę łączną roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres roku próby. Na podst. art. 71§1 kk skazał oskarżonego na karę grzywny w liczbie 100 stawek dziennych po 20 zł.

Wyrok zaskarżył obrońca, który zarzucił obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku oraz z „ostrożności procesowej” rażąco niewspółmierność orzeczonej kary.

W oparciu o te zarzuty wniósł o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego.

Nominalny zarzut obrońcy naruszenia przepisów procesowych stanowi w istocie zarzut błędu w ustaleniach faktycznych (art. 118§1 kpk).

Błąd w ustaleniach faktycznych może wynikać bądź z niepełności postępowania dowodowego (błąd braku), bądź z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd dowolności). Żadnego jednak z tych błędów nie popełnił Sąd I instancji. Sąd ten bowiem nie tylko przeprowadził wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia dowody, ale też w oparciu o wskazane w art. 7 kpk kryteria prawidłowo je ocenił i z oceny tej wywiódł jedyny logiczny wniosek, że oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona przypisanych mu przestępstw z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Sąd I instancji w prawidłowo sporządzonym, a więc spełniającym kryteria art.424 kpk uzasadnieniu wykazał dlaczego takie ustalenia poczynił. Sąd odwoławczy w pełni tę ocenę podziela, w tym również dotyczącą w istocie pozornej rozbieżności pomiędzy kolejnymi zeznaniami A. K., kiedy wcześniej zeznał, iż oskarżony nie ma nic wspólnego z działalnością przestępczą, a następnie nawiązując do tego zeznania zeznał, iż oskarżony sprzedał mu 1 gram amfetaminy i miał 10 gramów amfetaminy. Dlatego aby ponownie oceny tej nie przytaczać, Sąd odwoławczy powołuje się na nią, czyniąc z niej integralną część niniejszego uzasadnienia. Ustalona zatem przez Sąd wersja, jeżeli tylko nie opiera się na ocenach dowolnych i jest logicznie poprawna czyni zarzut błędu w ustaleniach faktycznych bezzasadnym, natomiast uzasadnienie takiego zarzutu opiera się na ocenach dowolnych. Taka też sytuacja zachodzi w niniejszej sprawie.

Pomówienie jest jednym z rodzajów wyjaśnień osoby zainteresowanej wynikiem procesu. Istnieją dwa rodzaje pomówień. Do pierwszego z nich należą te pomówienia, w których współoskarżony, zapierając się własnej winy pomawia inną osobę, przeważnie współoskarżonego o popełnienie przestępstwa. Do drugiego należy pomówienie, które umownie określić można jako pomówienie złożone. Zachodzi ono wtedy, gdy oskarżony przyznaje się do winy, twierdząc jednocześnie, że także inna osoba (z reguły współoskarżony) brała udział w przestępstwie, które jest przedmiotem osądu w danej sprawie. W jednej i drugiej sytuacji wspomniany dowód jest dowodem, który ze względu na zainteresowanie osoby pomawiającej powinien być poddany szczególnie wnikliwej ocenie z jednoczesnym rozważeniem, czy istnieją dowody potwierdzające bezpośrednio lub choćby pośrednio wyjaśnienia pomawiającego, a nadto czy wyjaśnienia te są logiczne i nie wykazują chwiejności albo czy nie są wręcz nieprawdopodobne (wyrok z 6.02.1970 r. IV KR 249/69, OSNKW 1970,z. 4-5, poz. 46). Pomówienie współoskarżonego - nawet następnie odwołane - może być dowodem winy, jeżeli spełnia odpowiednie warunki. Przede wszystkim dowód taki powinien podlegać szczególnie wnikliwej i ostrożnej ocenie ze strony sądu, który powinien zbadać, czy tego rodzaju pomówienie jest zgodne z doświadczeniem życiowym, logiką zdarzeń oraz znajduje oparcie w innych dowodach. Taką analizę zeznań świadków A. K. i T. Ł. przeprowadził sąd pierwszej instancji. W szczególności należy podkreślić, iż świadek A. K. przyznał się do przestępstw, w popełnieniu których, w zakresie mu przypisanym, uczestniczył również oskarżony J. B.. Świadczenie nie mieli też żadnego interesu, ani procesowego ani osobistego w tym aby fałszywie oskarżyć i złożyć wobec oskarżonego fałszywe zeznania. Oskarżony J. B. był bowiem jednym z wielu i to wskazanym w dalszej kolejności, a nadto mało istotnym, czy wręcz marginalnym sprawcą przestępstw, o których zeznawali A. K. i T. Ł.. Świadek A. K. nie musiał zatem wskazywać na oskarżonego. Dla skorzystania bowiem ze wskazanej w art. 60§3 kk instytucji wystarczyło A. K. wskazanie jako współdziałających w popełnieniu przestępstwa tylko dwóch innych osób. Z kolei skorzystanie na podstawie ww. przepisu z obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary, wymuszało na nim złożenie prawdziwych informacji, które musiał potwierdzić w postępowaniu karnym – art. 540a pkt 1 kpk. Nie można też abstrahować od tego, iż w innych sprawach, ujawnione przez A. K. i T. L. informacje dotyczące działalności przestępczej innych osób, prawomocnie potwierdziły się. W niniejszej sprawie natomiast oskarżony D. K. nie złożył apelacji.

Sąd odwoławczy uznał jednak, iż sprzedaż tylko jednego grama narkotyku stanowi z oczywistych względów wypadek mniejszej wagi, tj. przestępstwo z art. 59 ust. 3 ww. ustawy. Dlatego mając na uwadze nieznaczną ilość narkotyku, którą oskarżony posiadał, dotychczasową niekaralność oskarżonego oraz znaczny wpływ czasu od popełnienia przypisanych oskarżonemu przestępstw, Sąd na podst. art. 66 § 1 i 2 kk i art. 67 § 1 i 3 kk warunkowo umorzył postępowanie karne o przypisane oskarżonemu przestępstwa z art. 62 ust. 1 i art. 59 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na okres 2 lat próby oraz orzekł od oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 2.000 zł.

Marek Ziolkowski Waldemar Cytrowski Robert Rafał Kwieciński